

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Krajská zdravotní, a.s.**, se sídlem Ústí nad Labem, Sociální péče 3316/12A, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R78/2014/VZ-11074/2014/322/KMz/PSe ze dne 12.5.2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12.5.2015, č.j. ÚOHS-R78/2014/VZ-11074/2014/322/KMz/PSe, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vydané v prvním stupni správního řízení č.j. ÚOHS-S365/2013/VZ-4586/2014/532/KŠe ze dne 28.2.2014.

I. Podstata věci

Žalobce coby zadavatel zadával veřejnou zakázku „*Modernizace informační a telekomunikační infrastruktury Krajské zdravotní – Dodavatel aktivity I. II. Zvýšení dostupnosti zdravotních technologií*“, ev. č. 234044, formou jednacímho řízení s uveřejněním podle § 29 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“). Smlouvu s vybraným uchazečem uzavřel dne 4.10.2012.

Žalovaný ve správním řízení rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že nedodržel postup stanovený v § 80 odst. 1 ZVZ v návaznosti na § 6 odst. 1 ZVZ, když ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 31.8.2012 ani v jiných přílohách a dílčích protokolech neuvedl dostatečný popis hodnocení nabídek v rámci druhého dílčího hodnotícího kritéria „Technické parametry zařízení“ a čtvrtého dílčího hodnotícího kritéria „Servisní podmínky“, čímž porušil zásadu transparentnosti zadávacímho řízení. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 350 000 Kč.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce především namítá věcnou nesprávnost napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí. Podle žalobce byl slovní popis hodnocení nabídek zpracován zcela v souladu s § 80 odst. 1 ZVZ a se zásadou transparentnosti dle § 6 odst. 1 ZVZ, neboť tento popis obsahuje konkrétní skutečnosti obsažené v nabídkách, které byly významné pro účely následně přiděleného bodového hodnocení. Dále žalobce v rámci této žalobní námítky uvádí, že žalovaný prvostupňovým rozhodnutím, které předseda žalovaného následně potvrdil rozhodnutím o rozkladu, nepřipustně zasáhl do volní sféry členů hodnotící komise; tento zásah spočívá ve zpochybnění konkrétního bodového hodnocení nabídek hodnotící komisí na základě zřetelně popsaných konkrétních skutečností.

Dále žalobce namítá odklon napadeného rozhodnutí od dřívější rozhodovací praxe žalovaného; žalobce tu poukazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2012, č.j. ÚOHS-S464/2012/VZ-21569/2012/514/AŠu, které bylo následně potvrzeno předsedou žalovaného. Dle žalobce je slovní popis hodnocení nabídek obsažený v citovaném rozhodnutí co do své podobnosti a způsobu popisu přidělování bodů srovnatelný, ne-li horší, než slovní popis hodnocení uvedený ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 31.8.2012. Žalovaný měl tímto odklonem od vlastní předchozí rozhodovací praxe porušit zásadu materiální rovnosti a legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Podstatou posledního žalobního bodu je tvrzená nesrozumitelnost a logická rozpornost postupu žalovaného, kterou žalobce spatřuje v nevyořádání se s námítkami týkajícími se existence či neexistence dělení subjektivních dílčích hodnotících kritérií na další subkritéria; podle žalobce není zřejmý vztah mezi zjištěními ohledně subkritérií, zbylou částí odůvodnění a výrokovou částí.

Ze shora uvedených důvodů, v žalobě podrobně argumentovaných, žalobce navrhuje zrušení napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného. Pro případ, že by zdejší soud neshledal důvody ke zrušení rozhodnutí, navrhuje žalobce, aby zdejší soud rozhodl o upuštění do pokuty nebo alespoň jejím významném snížení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou; trvá na tom, že způsob, jakým jednotliví členové hodnotící komise odůvodnili počet bodů přidělených uchazečům v rámci příslušných dílčích hodnotících kritérií, není z pohledu požadavku transparentnosti dostatečně konkrétní, a je tak prakticky vyloučena jeho zpětná kontrola. K jakémukoli nepřijatelnému zásahu do úvah členů hodnotící komise podle žalovaného nedošlo.

K žalobní argumentaci ohledně odklonu od vlastní rozhodovací praxe žalovaný uvádí, že žalobcem uvedená věc není skutkově obdobná věci nyní posuzované; navíc legitimní očekávání může být založeno pouze v případech ustálené a dlouhodobé rozhodovací praxe.

K žalobnímu bodu týkajícímu se nesrozumitelnosti a logické rozpornosti žalovaný uvádí, že s otázkou existence subkritérií se v prvostupňovém rozhodnutí vypořádával v reakci na obsah vyjádření žalobce k zahájenému správnímu řízení ze dne 16.1.2014, čímž plnil zákonný požadavek na obsah odůvodnění správního rozhodnutí, který ukládá správnímu orgánu mimo jiné povinnost vypořádat se s námitkami účastníků správního řízení a jejich vyjádřením k podkladům.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Shrnutí repliky žalobce a procesních postojů účastníků při jednání

Žalobce následně v replice upozornil, že skutečnosti, kterými žalovaný argumentoval ve svém vyjádření k žalobě, předtím nebyly uvedeny v prvostupňovém rozhodnutí či rozhodnutí o rozkladu; podle žalobce je nepřijatelné, aby žalovaný tvrdil ve svém vyjádření k žalobě nové skutečnosti, které neuvedl ve svých předchozích rozhodnutích, neboť žalobce neměl možnost se s takovými úvahami seznámit a relevantně na ně reagovat. Tyto nově tvrzené skutečnosti žalobce spatřuje v argumentaci žalovaného, která spočívá v povinnosti žalovaného porovnávat nabídky i z hlediska jejich shodných parametrů. Žalobce k tomuto uvádí, že takové porovnání by do procesu zadávání veřejných zakázek vnášelo samoúčelnou formálnost. Dle názoru žalobce výslovné nehodnocení nabídek v rozsahu jejich shodných parametrů nijak nezakládá netransparentnost a zároveň není způsobilé ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

Žalobce se v rámci repliky vyjádřil také k otázce odklonu žalovaného od jeho předchozí rozhodovací praxe a doplnil další rozhodnutí, od něhož se žalovaný nyní odklonil – rozhodnutí ze dne 24.7.2015, č.j. ÚOHS-S0330/2015/VZ-

19510/215/523MLi; žalobce rovněž nesouhlasí s názorem žalovaného, že legitimní očekávání může být založeno pouze v případě ustálené a dlouhodobé rozhodovací praxe. V závěru repliky žalobce zopakoval námitku ohledně neoprávněného zásahu žalovaného do volní sféry hodnotící komise, když žalovaný hodnotil způsob jejího hodnocení a přidělování bodů jednotlivým nabídkám.

U jednání soudu žalobce i žalovaný na svých procesních postojích setrvali.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.); jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pokud jde o žalobní argumentaci týkající se věcné nesprávnosti napadeného rozhodnutí (hmotněprávního posouzení žalobcova jednání), k ní ze správního spisu především vyplývá, že žalobce prostřednictvím výzvy k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění ze dne 10.7.2012 vyzval dva dodavatele k podání nabídek. Žalobce v bodě 5. výzvy k jednání uvedl jako základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky, přičemž jako dílčí hodnotící kritéria stanovil a) „Celkovou nabídkovou cenu bez DPH“ s vahou 55%, b) „Technické parametry zařízení“ s vahou 15%, c) „Lhůtu dodání a instalace dieselaagregátu“ s vahou 15% a d) „Servisní podmínky“ s vahou 15%.

V bodě 5. výzvy k jednání žalobce dále uvedl, že v rámci dílčího hodnotícího kritéria „Technické parametry zařízení“ bude hodnotit spotřebu paliva při jmenovitém výstupním výkonu, dobu provozu s instalovanou palivovou nádrží, hladinu akustického hluku dB/7m, způsob řešení protipožární ochrany a možnosti dálkového monitorování a hlášení provozních a mimořádných stavů (výkon, výstupní napětí, stav paliva v nádrži) přes PC (SNMP) a veškeré konsekvence a provázanosti shora uvedených skutečností v souhrnu ve vztahu k technickým parametrům zařízení. K tomu žalobce dodal, že bude jako nejvýhodnější hodnotit takové technické parametry zařízení, které budou zajišťovat nižší spotřebu paliva při jmenovitém výstupním výkonu, umožňovat delší dobu provozu s instalovanou palivovou nádrží, vykazovat nižší hladinu akustického hluku dB/7m, přinášet kvalitnější možnost dálkového monitorování a hlášení provozních a mimořádných stavů (výkon, výstupní napětí, stav paliva v nádrži) přes PC (SNMP), přičemž za kvalitnější možnost dálkového monitorování a hlášení provozních a mimořádných stavů žalobce považuje takové řešení, které je dostupné prostřednictvím počítačové sítě ethernet, s přihlédnutím k veškerým konsekvencím a provázanostem shora uvedených skutečností v souhrnu ve vztahu k servisním podmínkám, oproti nabídkám ostatních uchazečů.

V bodě 5. výzvy k jednání žalobce dále uvedl, že v rámci dílčího hodnotícího kritéria „Servisní podmínky“ bude hodnotit servisní podmínky navržené dodavatelem. Žalobce bude hodnotit SLA podmínky, délku záruční doby, způsob proškolení zaměstnanců zadavatele v používání dieselaagregátu, který je předmětem zakázky, kvalitu, rychlost a odbornost při zaškolení zaměstnanců v používání dieselaagregátu a systém řešení reklamací a veškeré konsekvence a provázanosti shora uvedených skutečností v souhrnu ve vztahu k servisním podmínkám. Dále žalobce uvedl, že bude jako výhodnější hodnotit takové servisní podmínky, které budou přinášet pro zadavatele výhodnější SLA podmínky a delší délku záruční doby, obsahovat funkčnější, rychlejší a odbornější způsob zaškolení jednotlivých zaměstnanců zadavatele při používání dieselaagregátu, umožňovat kvalitnější, rychlejší a odbornější podporu při používání dieselaagregátu a zajišťovat efektivnější systém řešení reklamací, přičemž zadavatel za efektivnější považuje takový systém řešení reklamací, který nabídne nejnižší garantovanou dobu opravy od nahlášení závady, s přihlédnutím k veškerým konsekvencím a provázanostem shora uvedených skutečností v souhrnu ve vztahu k servisním podmínkám, oproti nabídkám ostatních uchazečů.

Bod 5. výzvy k jednání dále obsahoval popis bodovací metody, který mimo jiné stanovil, že pro kritéria, která nelze vyjádřit číselně, sestaví hodnotící komise pořadí nabídek od nejvhodnější k nejméně vhodné a přiřadí nejvhodnější nabídce 100 bodů a každé následující nabídce přiřadí takové bodové hodnocení, které vyjadřuje míru splnění dílčího hodnotícího kritéria ve vztahu k nejvhodnější nabídce.

Žalobce tedy ve výzvě k jednání u dílčích hodnotících kritérií „Technické parametry zařízení“ a „Servisní podmínky“ stanovil, jaké aspekty či vlastnosti nabízeného plnění hodlá hodnotit, a rovněž uvedl popis bodovací metody, přitom tato dílčí hodnotící kritéria byla naplněna parametry nikoli přesně měřitelnými, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemném kontextu.

Z protokolu o otevírání obálek ze dne 15.8.2012 vyplývá, že žalobce obdržel ve lhůtě pro podání nabídek dvě nabídky, které hodnotící komise shledala úplnými dle § 71 odst. 9 ZVZ. Tyto dvě nabídky byly následně hodnotící komisí hodnoceny.

Zpráva o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 31.8.2012 jako „Přílohy č.1“ obsahuje dílčí protokoly o hodnocení – „Dílčí protokol o hodnocení kvalitativního kritéria č. 2: Technické parametry zařízení“ a „Dílčí protokol o hodnocení kvalitativního kritéria č. 4: Servisní podmínky“. V rámci obou těchto dílčích protokolů o hodnocení kvalitativních kritérií každý člen hodnotící komise přidělil určitý počet bodů každé nabídce a přidělené bodové hodnocení písemně stručně odůvodnil způsobem „*lepší možnost monitoringu, nižší hladina hluku*“ (ve vztahu k jedné nabídce) oproti „*podobné parametry, bez monitoringu pomocí ethernetu*“ (ve vztahu ke druhé nabídce), „*monitoring, ethernet preferovaný v zadání, nižší akustický hluk*“ oproti „*delší doba provozu s instal. nádrží, pro monitoring pouze bezpoten(?) kontakty*“, „*spotřeba paliva při daném výkonu lepší, stejně jako hladina hluku a dálkový monitoring*“ oproti „*lepší doba provozu, v ostatních parametrech částečně horší*“, „*nabídka obsahuje nejvýhodnější řešení dálkového dohledu a nižší hladinu*“

hluku nežli druhý uchazeč“ oproti „lepší doba provozu při stejné spotřebě paliva“, „výkonnější agregát s tišším chodem“ oproti „vyšší hlučnost, 0 1% nižší výkon“, „většina parametrů je shodných, systém řešení reklamací je mírně lepší“ oproti „většina parametrů je shodných, servisní podmínky v oblasti reklamací jsou horší v dobách reakcí atp.“, ve zbytku bylo slovní hodnocení pro obě nabídky totožné ve smyslu „uchazeč nabídl servisní podmínky a záruční lhůtu 24m“ či „nabídka je srovnatelná s nabídkou ostatních uchazečů“.

Žalovaný ve svých rozhodnutích shledal toto odůvodnění nedostatečné, a tedy netransparentní, protože jednotliví členové hodnotící komise uváděli toliko stručné odůvodnění přidělení bodů, přičemž se vyjadřovali pouze k některým aspektům a vlastnostem nabízeného plnění, o kterých žalobce ve výzvě k jednání uvedl, že budou v rámci daných dílčích hodnotících kritérií hodnoceny. Tímto se žalobce dle žalovaného dopustil porušení § 80 odst. 1 ZVZ ve spojení s § 6 odst. 1 ZVZ.

Podle § 6 odst. 1 ZVZ je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Podle § 80 odst. 1 ZVZ pořídí hodnotící komise o posouzení a hodnocení nabídek písemnou zprávu, která obsahuje seznam posouzených nabídek, seznam nabídek, které byly hodnotící komisí ze zadávacího řízení vyřazeny spolu s uvedením důvodu, popis způsobu hodnocení zbývajících nabídek s odůvodněním, výsledek hodnocení nabídek, popis hodnocení jednotlivých nabídek v rámci všech hodnotících kritérií, a údaj o složení hodnotící komise.

Jestliže v posuzované věci žalobce nastavil komplexní způsob hodnocení založený na dílčích hodnotících kritériích konkretizovaných sledovanými (hodnocenými) parametry v různých ohledech, pak to klade zvýšené požadavky nejen na kvalitu samotného hodnocení, nýbrž také na kvalitu jeho písemného zachycení. K naplnění zákonných požadavků na odůvodnění způsobu hodnocení nabídek je třeba, aby toto odůvodnění dosáhlo určité kvalitativní úrovně, jež především umožní, aby bylo lze zpětně přezkoumat, zda bylo skutečně hodnoceno podle pravidel stanovených zadávacími podmínkami a zda toto hodnocení proběhlo korektně a srozumitelně, a tedy z pohledu § 6 ZVZ transparentně, aniž by zároveň bylo smyslem přezkumu jednotlivé členy hodnotící komise v jejich hodnocení opravovat. Jestliže tedy dílčí hodnotící kritéria byla nikoli marginálně naplněna parametry přesně neměřitelnými, a pokud jde o parametry měřitelné, pak přesně neměřitelným výsledkem jejich kontextuálního hodnocení, k němuž byli členové hodnotící komise zadávacími podmínkami zavázáni, pak nemůže obstát takové hodnocení, které všechny parametry, jež měly být podle zadávacích podmínek v rámci dílčích hodnotících kritérií hodnoceny, nezachycuje a spolehlivý obraz ohledně důvodů konkrétního hodnocení ze strany jednotlivých členů hodnotící komise prakticky neposkytuje.

Zdejší soud tedy souhlasí se žalovaným, že odůvodnění hodnocení u dílčích hodnotících kritérií „Technické parametry zařízení“ a „Servisní podmínky“ nemůže obstát. Podstatou pochybení žalobce (hodnotící komise) není strohé použití slov „lepší“ či „horší“ ve vztahu k jednotlivým nabízeným parametrům, nýbrž především

skutečnost, že hodnocení – při stanovení náplně jednotlivých dílčích hodnotících kritérií „nepočitatelně“ („neměřitelně“, „subjektivně“) – se vyjadřovalo pouze k některým aspektům a vlastnostem nabízeného plnění, o kterých žalobce předem ve výzvě k jednání uvedl, že budou v rámci daných dílčích hodnotících kritérií hodnoceny; proto nemůže hodnocení obstát. Nejde o závěr podle přesvědčení zdejšího soudu jakkoli průlomový, neboť k závěru, že zadavatel je povinen pořídit o hodnocení nabídek zprávu, ve které je srozumitelně uveden úplný a konkrétní popis hodnocení a zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky, že slovní popis hodnocení by měl být podrobný zvláště u nekvantifikovatelných kritérií, u nichž k hodnotícím tabulkám je nutné připojit i písemné zdůvodnění počtu přidělených bodů, resp. stručné slovní okomentování názoru a postupu, který vedl k přidělení konkrétního počtu bodů, dospěl Nejvyšší správní soud již kupř. v rozsudku ze dne 21.6.2007 ve věci sp. zn. 5 Afs 6/2007. Stejně tak zdejší soud kupř. v rozsudku ze dne 27.11.2014 ve věci sp. zn. 30 Af 104/2012 dovodil, že hodnotící komise by měla popsat způsob hodnocení nabídek, a to podle jednotlivých dílčích kritérií, tak, aby výběr ekonomicky nejvýhodnější nabídky byl transparentní jak pro uchazeče, tak i orgán dohledu (žalovaného), a zvláště u nekvantifikovatelných kritérií by měl být podán důkladný popis, proč byla nějaká nabídka hodnocena lépe či hůře ve vztahu k ostatním nabídkám. To se v nyní posuzované věci podle zdejšího soudu nestalo, neboť ze vskutku velmi povrchního odůvodnění obsaženého v dílčích protokolech o hodnocení kvalitativních kritérií a nevyčerpání všech předem žalobcem deklarovaných aspektů a vlastností nabízeného plnění, jež měly být předmětem hodnotících úvah, není patrné, z jakého konkrétního důvodu nebo na jakém jasném myšlenkovém postupu, jenž by vyčerpával celý předem stanovený rozsah hodnocení, byl příslušné nabídce v konkrétním dílčím hodnotícím kritériu přidělen konkrétní bodový údaj.

Zdejší soud přitom nepřijímá argumentaci žalobce, podle které není-li v odůvodnění hodnocení některý aspekt nebo vlastnost uvedena, pak je tomu tak proto, že jsou u obou nabídek shodné. Především to totiž neodpovídá obsahu jednotlivých nabídek; např. žádný ze členů hodnotící komise se nevyjádřil ke způsobu proškolení zaměstnanců zadavatele v používání dieselaagregátu, jeho kvalitě, rychlosti a odbornosti, což mělo být podle zadávacích podmínek hodnoceno a což mělo být podle žalobní argumentace hodnoceno u obou nabídek shodně, přestože jedna nabídka uvádí, že „zaškolení obsluhy soustrojí je prováděno v rámci provozní zkoušky, trvá cca 180 minut...“ a že „je zahrnuto v položce instalace DA pro počet zaškolených osob 1 až 4“, zatímco druhá nabídka uvádí pouze odkaz na ceník servisních programů uchazeče, kde je v rámci jedné položky ceníku uvedeno toliko „proškolení obsluhy 1x ročně – v ceně služby“. To již na první pohled není totéž. Odlišnost obou nabídek v tomto parametru dílčího hodnotícího kritéria lze spatřovat zejména ve frekvenci proškolení (jednorázové oproti každoročnímu proškolení) i v počtu proškolených zaměstnanců žalobce (maximálně 4 zaškolené osoby oproti „neomezenému“ počtu proškolených osob).

Žalobce tedy nejprve (v zadávacích podmínkách) vymezil aspekty a vlastnosti, jež jsou pro něj z pohledu výhodnosti nabídek podstatné a jež budou hodnoceny, aby se pak v rámci samotného hodnocení k takto vymezeným aspektům a vlastnostem

předmětu plnění nevyjádřil; takový postup vyvolává objektivizované pochybnosti, zda se tyto aspekty a vlastnosti vůbec staly předmětem hodnocení ze strany hodnotící komise, což způsobuje netransparentnost hodnocení. Závěr žalovaného o porušení zásady transparentnosti podle § 6 ZVZ v návaznosti na § 80 odst. 1 ZVZ je tak podle zdejšího soudu správný a žalobní argumentace, která to zpochybňuje, není důvodná.

Pokud jde o žalobní argumentaci v tom směru, že žalovaný nepřipustně zasáhl do volní sféry členů hodnotící komise, pak sice podle konstantní judikatury vskutku nespadá do pravomoci žalovaného přezkoumávat myšlenkové pochody jednotlivých členů hodnotící komise, ale pouze dodržení zákonného rámce postupu při zadávání veřejné zakázky (např. rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17.6.1999 ve věci sp. zn. 2 A 1/99 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2004 ve věci sp. zn. 2 A 9/2002 a ze dne 6.11.2009 ve věci sp. zn. 5 Afs 75/2009), a tedy pravomoc žalovaného končí tam, kde nastupuje vlastní úvaha o tom, která nabídka splnila konkrétní kritérium a v jaké kvalitě, pod přezkumem žalovaného však musí být dodržení pravidel stanovených zadávacími podmínkami, a to mimo jiné i při jejich samotném hodnocení. V nyní posuzované věci žalovaný nikterak nezasahoval do myšlenkových pochodů členů hodnotící komise, tedy nesnažil se polemizovat o tom, co bylo či mělo být členy hodnotící komise hodnoceno jako „vhodnější“ nebo „lepší“ aspekt či vlastnost předmětného plnění, ani o tom, proč udělila hodnotící komise konkrétním dílčím hodnotícím kritériím daný počet bodů. Ostatně by to žalovaný ani činit nemohl, neboť by nebylo s čím polemizovat. Žalovaný pouze přezkoumával, zda odůvodnění způsobu hodnocení nabídek splňuje zákonné požadavky, tedy zda je dostatečně konkrétní, srozumitelné a následně přezkoumatelné, a to zvláště v situaci, kdy žalobce svými zadávacími podmínkami vystavěl hodnocení na parametrech neměřitelných. Žalovaný tedy přezkoumával, zda hodnocení proběhlo v souladu se ZVZ a zadavatelem stanovenými pravidly. Argumentace nepřipustným zásahem do volní sféry členů hodnotící komise je tudíž také nedůvodná.

Žalobce také namítá, že se žalovaný odchýlil od své dřívější i pozdější správní praxe. Tuto argumentaci žalobce opírá o rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2012, č.j. ÚOHS-S464/2012/VZ-21569/2012/514/AŠu, a rozhodnutí ze dne 24.7.2015, č.j. ÚOHS-S0330/2015/VZ-19510/2015/523/MLi. Ani tu však nejde podle zdejšího soudu o argumentaci důvodnou, neboť tato rozhodnutí byla vydána za odlišných skutkových okolností jako rozhodnutí nyní napadené.

Jak totiž plyne z dokazování u jednání soudu, podle obsahu rozhodnutí žalovaného ze dne 14.11.2012, č.j. ÚOHS-S464/2012/VZ-21569/2012/514/AŠu, žalovaný přezkoumával zprávu o hodnocení nabídek v případě veřejné zakázky, jejímž předmětem byly propagační služby. Žalovaný v tomto případě rozhodl tak, že zadavatel podrobně zdůvodnil, proč je nabídka vybraného uchazeče v tomto dílčím kritériu, resp. jeho jednotlivých subkritériích, hodnocena lépe než nabídka navrhovatele, přitom zadavatel podle žalovaného dostal zákonným požadavkům na odůvodnění způsobu hodnocení nabídek, neboť jasně a srozumitelně uvedl, v čem spatřuje vybranou nabídku „lepší“ a následně v souladu s tímto odůvodněním i přidělil bodové hodnocení v rámci všech dílčích kritérií a jejich subkritérií. Z tohoto důvodu

nelze souhlasit s názorem žalobce, že slovní popis hodnocení nabídek je „srovnatelný nebo dokonce horší“ než v nyní posuzované věci, neboť především z bodů 57. – 63. uvedeného rozhodnutí plyne, že v tamní věci se zadavatel (hodnotící komise) neomezil na strohé hodnocení ve smyslu „lepší“ či „horší“, nýbrž obě nabídky komplexně obsahově porovnával a konkrétní rozdíly zdůvodnil zacílením a zaměřením grafických návrhů, jejich uspořádáním, schopností vystihnout region, nápaditostí, originalitou apod., přitom z uvedeného rozhodnutí neplyne, že by při hodnocení nebyl vyčerpán celý předem deklarovaný rozsah hodnocení. Podle obsahu rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2015, č.j. ÚOHS-S0330/2015/VZ-19510/2015/523/MLi, žalovaný přezkoumával hodnocení navrhovaných způsobů technického řešení a realizace, přitom především z bodů 59. – 67. uvedeného rozhodnutí plyne, že zadavatel (hodnotící komise) nabídky rovněž komplexně porovnával a konkrétní rozdíly opřel o odlišnou míru potřeby upřesnění nabídek, o přehlednost a srozumitelnost popisu, o odlišnou míru omezení při zpětné analýze, o odlišnou míru možného zásahu tamního zadavatele do řešení, o výstižnost, o ucelenost, o míru, v níž nabídky přesahovaly minimální požadavky tamního zadavatele atd. Ani z tohoto rozhodnutí žalovaného neplyne, že by při hodnocení nebyl vyčerpán celý předem deklarovaný rozsah hodnocení, jak je žalobci vytýkán v nyní posuzované věci.

Zdejší soud tedy z uvedených dvou rozhodnutí žalovaného nikterak zjevně rozdílnou správní praxi ve vztahu k nyní posuzované věci dovodit nemůže. Naopak jsou zdejšímu soudu z jeho rozhodovací činnosti dobře známa jiná rozhodnutí žalovaného, jež dokládají, že žalovaný se od své dřívější praxe v nyní posuzované věci neodchýlil; jde o rozhodnutí ze dne 6.5.2016, č.j. ÚOHS-S0160/2016/VZ-19564/2016/523/ASO (zdejší soud poukazuje především na bod 68.), rozhodnutí ze dne 31.1.2012, č.j. ÚOHS-S448,449,450/2011/VZ-19216/2011/530/EDo (zdejší soud poukazuje především na bod 102.), rozhodnutí ze dne 6.3.2012, č.j. ÚOHS-S512/2011/VZ-166/2012/530/KSt (zdejší soud poukazuje především na body 48. – 50.) nebo rozhodnutí ze dne 16.2.2012, č. j. ÚOHS-S486/2011/VZ-19020/2011/530/KSt (zdejší soud poukazuje především na body 36. – 38.).

Žalobce také namítá nesrozumitelnost a logickou rozpornost postupu (závěru) žalovaného v otázce konkretizace dílčích hodnotících kritérií na subkritéria. Ani tu nedává zdejší soud žalobci zapravdu. Výrok především prvostupňového rozhodnutí totiž obsahuje mimo jiné popis spáchaného správního deliktu tak, aby bylo najisto postaveno, jakým skutkem se jej žalobce dopustil; z výroku prvostupňového rozhodnutí plyne, že vadu postupu žalobce spatřuje žalovaný v nedostatečném popisu hodnocení nabídek v rámci druhého a čtvrtého dílčího hodnotícího kritéria. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak obsahuje konkrétní a srozumitelné důvody, podklady, úvahy a myšlenkové pochody, na jejichž základě bylo rozhodnuto. Použití pojmu „subkritéria“ v rámci odůvodnění není žádným zamlžením skutkové věty zahrnuté do výroku rozhodnutí; podstata tohoto správního deliktu nikterak nesouvisí s tím, zda dílčí hodnotící kritéria byla formálně rozčleněna na subkritéria anebo zda pro jednotlivá dílčí hodnotící kritéria byly pouze stanoveny vlastnosti (parametry) plnění, jež bude třeba v rámci hodnocení nabídek hodnotit. Skutkovou podstatu správního deliktu tedy žalobce naplnil nedostatečným odůvodněním

hodnocení nabídek ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek a v tomto směru odůvodnění rozhodnutí odpovídá jeho výroku.

Žalovaný tedy podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom se nedopustil ani žádného závažného interpretačního pochybní, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Navíc zdejší soud neshledal žádnou vadu, k níž by musel přihlídnout ze své úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních bodů a jež by mohla zákonnost napadeného rozhodnutí atakovat. Ze shora uvedených důvodů tedy zdejší soud uzavírá, že žádný ze žalobních bodů není důvodným, a proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

Žalobce v žalobě uplatňuje též moderační právo podle § 78 odst. 2 s.ř.s. Podle tohoto ustanovení soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši.

Aby tedy mohl zdejší soud uloženou pokutu moderovat, musel by dospět k závěru, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Žalobce nepřiměřeností neargumentuje, ve vztahu k pokutě neobsahuje žaloba ostatně žádný žalobní bod – a to ani ve vztahu k návrhu na jeho zrušení, ani ve vztahu k navrhované moderaci, kromě argumentu, že porušení ZVZ má „sporný charakter“. Za této situace, kdy zdejší soud nemá za to, že by porušení ZVZ bylo v posuzované věci „sporné“, a kdy zdejší soud stěží může za žalobce konkrétní důvody nepřiměřenosti domýšlet, uvážil celkovou hospodářskou situaci žalobce, jak jí žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval, a dovozuje, že dosáhla-li v rozhodném období celková aktiva žalobce cca 5,8 mld. Kč, pak pokuta ve výši 350 000 Kč nevykazuje žádný znak zjevné nepřiměřenosti. Z ničeho tedy zdejšímu soudu zjevná potřeba individuální korekce z toho důvodu, že by se pokuta jevila jako neodpovídající představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce, nevyplývá. Proto ani tomuto návrhu zdejší soud nevyhověl.

VI. Náklady řízení

Pokud jde o náklady řízení, o nich zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce úspěšným nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá. To by náleželo žalovanému, zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly v řízení náklady převyšující náklady jeho jinak běžné úřední činnosti, a proto rozhodl tak, že žalovanému, ve věci úspěšnému, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. listopadu 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu